

«Το

φρούριο».

«Το φρούριο». Ταινία αποκάλυψη. Είναι μια δοκιμασία για την ψυχή. Αν καταφέρεις να τη δεις έως το τέλος σημαίνει πως η καρδιά σου δεν έχει σκληρύνει ακόμα, δεν αποστασιοποιήθηκες από τον υπόλοιπο κόσμο κρυμμένος πίσω από ψηλούς τοίχους. Ταινία για το θαύμα. Θαύμα πραγματικό και όχι φανταστικό. Ταινία για τη θεραπεία των άρρωστων παιδιών και για την ίαση των ενήλικων. Στον κινηματογράφο πια η έννοια του ήρωα ταυτίζεται με σκληρότητα και μυϊκή δύναμη. Όμως βλέπετε πως γίνεται και αλλιώς. Ο ήρωας είναι αυτός που με τη δύναμη της καρδιάς μπορεί να κάνει το καλό. Εξάλλου υπάρχει τόσο λίγο καλό γύρω μας. Ακόμη δεν ξέρουμε τι είναι η ζωή. Είναι μια περίοδος εργασίας πριν από την αιωνιότητα ή μία απλή βολτούλα από το ένα σημείο στο άλλο;

Παραγωγή: 2007

Σκηνοθέτης: Μιχαήλ Σάδριν

Προβολή: ορθόδοξο τηλεοπτικό κανάλι «Γκκλας»

Το 2009 η ταινία προβλήθηκε στο φεστιβάλ ορθόδοξης ταινίας και πήρε τα πρώτα βραβεία σε όλες τις κατηγορίες, με ομοφωνία κοινού και επιτροπής.

Τα γυρίσματα διήρκεσαν ένα χρόνο στο μοναστήρι Σβιάτο-Βαζνεσένσκι (Της Αναλήψεως) στα σύνορα με την Ρουμανία. Ο σκηνοθέτης μας δίνει την ευκαιρία να αναθεωρήσουμε τις αξίες της ζωής, μέσα από τα παραδείγματα των μοναχών, εφαρμόζοντας καθημερινά την εντολή της αγάπης.

Τα κεντρικά πρόσωπα είναι: ο ηγούμενος του μοναστηριού (που έγινε ο πατέρας για 29 υιοθετημένα παιδάκια, έχοντας ήδη τρία δικά του, δύο αγόρια και ένα κορίτσι), η αδελφότητα και τα παιδιά από το μοναστηριακό ορφανοτροφείο (150 ορφανά), πολλά από τα οποία είναι βαριά άρρωστα.

Αυτή η ταινία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν ένα μεγάλο πνευματικό γεγονός. Μια ουράνια αγάπη εμφανίζεται πάνω στη γη.

Ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα της ταινίας τα εξηγεί όλα:

«Σφίγγοντας τα δόντια μέχρι τριγμού, και τα χέρια μέχρι πόνου, χαίρε, διότι ζεις. Χαίρε με τη γαλαζόπετρα του ουρανού και με το ρουμπίνι της ηλιοβασιλέματος. Χαίρε με το μαργαρίτη της βρόχινης σταγόνας, διότι δεν μπορείς αλλιώς. Χαίρε με τη χαρά του πληγωμένου μαχητή, που κείται κάτω. Αν και η μάχη χάθηκε, η σημαία είναι ψηλά, και το όπλο δεν πετάχτηκε στη λάσπη, και δεν τρέχεις ντροπιασμένος, επειδή δεν έχεις πια πόδια... Και το μόνο που μένει είναι να πολεμάς μέχρι θανάτου. Και αν δεν μείνει πια τίποτα, χαίρε με μια άνωθεν χαρά για τον πλησίον σου. Χαίρε με την αγάπη των άλλων, χαίρε με τα γέλια των παιδιών που δεν είναι δικά σου. Ακόμα και όταν είναι μαύρα σύννεφα παντού χαίρε. Στη βροχή και στη λάσπη χαίρε. Χαίρε και αγαλλιόσου, αψηφώντας το πόνο, διότι το όνομά σου είναι Άνθρωπος!»

Πηγή: leimwnas.blogspot.gr